

VLIEGENDE STORM

door A.R. Maatsman

Het is 22 februari 1907 en weinig mensen in Hoek van Holland hebben die nacht kunnen slapen. Een hevige storm jaagt over de Noordzee en over de straten en huizen. Een felle wind giert over het strand en de duinen. Koude regenvlagen kletteren neer, afgewisseld door striemende sneeuwbuien. Het is bitter koud. De zee is een kolkende watermassa: huizenhoge golven rollen aan en voor de mond van de Waterweg bruist een heftige branding.

Huib en Koosje worden heel vroeg wakker. Ze luisteren naar het loeien van de stormwind om het dak van hun huis, een kleine woning midden in het dorp. “Komen jullie maar naar beneden!” , horen ze moeder roepen en dat laten ze zich geen tweemaal zeggen. Vlug kleden ze zich aan en lopen de trap af naar beneden. In de warme kamer zitten vader en moeder, ook aangekleed. “t Is noodweer, kinderen”, zegt vader. Zwijgend luisteren ze naar de regen en de wind. Moeder loopt naar de keuken om thee te zetten en boterhammen klaar te maken.

Plotseling wordt er op de voordeur geklopt. Het is oom Jan. “Er is een schip op de Noorderpier geslagen!”, roept hij. “Een passagiersschip. Het is in twee stukken gebroken, dwars doormidden. Het voorste deel is gezonken. Het achterschip ligt op de pier.”

Vader en oom Jan praten met elkaar. Koosje en Huib luisteren. “Er moeten veel mensen verdronken zijn”, vertelt oom Jan. “De reddingsboten kunnen niet uitvaren. Veel te gevaarlijk. Er staat een vliegende storm en de boten zouden stukslaan op de pier.”

Moeder deelt boterhammen uit. “Later we eerst bidden, kinderen”, zegt vader ernstig, “niet alleen voor het eten, maar ook voor de mensen in het schip. Wat zullen die in angst zitten.”

Moeder, Huib en Koosje vouwen net als vader hun handen. Het wordt lichter buiten. “Mogen we gaan kijken, pap?”, vragen Huib en Koosje. Vader knikt. “Goed. Als jullie maar dicht bij mij blijven”, zegt hij. “Pak je maar goed in”, waarschuwt moeder bezorgd. “Het is bitter koud buiten. En wees voorzichtig, hoor, blijf bij papa.”

Buiten op straat lopen heel veel mensen. Ze tornen op tegen de wind en komen maar langzaam vooruit. Als de Noorderpier in zicht komt zien ze een mast boven de zee uitsteken: het enige, dat van het gezonken voorschip nog te zien is.

Op de pier zien ze de donkere omtrekken van het achterschip. Zouden daar nog mensen zijn? Dan zijn die nog in groot gevaar! Want de storm is nog niet uitgewoed. Er staan hoge zeeën. De branding is woest. Metershoge brekers slaan tegen het wrak, dat vast als een huis op de pier blijft liggen. En in dat wrak.... mensen, schipbreukelingen in groot gevaar.

De mensen geven elkaar door wat ze weten. Het is een Harwich-boot, die op Engeland vaart en "Berlin" heet. Er is een plank aangespoeld waarop stond geschreven dat er vijftien mensen in de rooksalon zitten, wachtend op hun redding... Stil gaan de kinderen met vader naar huis om moeder te vertellen wat ze gehoord hebben. De hele dag wordt er weinig gesproken in hun huis en in de andere huizen van Hoek van Holland.

En de nacht komt en de storm blijft aanhouden, even fel en even angstig. Koosje en Huib mogen lang opblijven. Vader leest aan tafel, na het avondeten, bij het gele licht van de gaslamp, uit de Bijbel. Het verhaal van de storm op zee en hoe de Here Jezus de stormwind stilde. Was de Heere Jezus maar hier, denkt Koosje bij zichzelf. Dan weet ze toch: Hij ziet ook nu dat mensen in levensgevaar verkeren. Hij kan helpen.

's Morgens vroeg, vrijdagochtend, mogen ze weer met vader mee. Moeder gaat ook mee. Is het weer iets beter? Bij de Waterweg ziet het zwart van de mensen. Ze vertellen elkaar het laatste nieuws. Het wrak zit nog vast op de pier, gelukkig. Maar een eerste reddingspoging, die ochtend vroeg, is mislukt. Vader wijst de kinderen op een schip, dat op de Waterweg voor anker ligt. Het is de "Hellevoetsluis". "Dat is een loodsboot", zegt hij. "Ja", zegt een man die naast hen staat, "en weet je wie daarnet aan boord is gegaan? Prins Hendrik". De man tuurt naar de loodsboot door zijn verrekijker. "De prins staat op de brug!" roept hij enthousiast. Huib mag ook even door de verrekijker kijken. Hij kijkt niet naar de "Hellevoetsluis", maar naar het wrak op de pier. Nog altijd beuken de hoge golven tegen de pier aan en tegen het vastzittende achterschip. Hoog spat het water op, om dan kletterend neer te slaan op de basaltkeien van de pier. De mensen lopen zo ver ze kunnen de pier op. Vader is voorzichtig. "Hier kunnen we het ook goed zien", zegt hij. Een reddingsboot met acht stoere kerels waagt zich in de woedende golven en... bereikt het wrak! De toeschouwers kunnen vanuit de verte niet zien wat ze doen. Maar eindelijk keert de

boot terug en vaart naar de “Hellevoetsluis”. Als een lopend vuurtje gaat het blijde nieuws door de rijen wachtende mensen: Elf mensen gered! Er gaat een gejuich op en menigeen dankt de Here in stilte. Dan, toch weer, een droevig bericht: er zitten nog drie mensen op het wrak.

Later horen ze dat drie vrouwen niet van het wrak af hadden durven springen. “Zouden die mensen niet gered worden, vader?”, vraagt Huib. Koosje huivert. Zouden die drie daar moeten sterven? De wind trekt weer aan. Weer donkerder wordt de lucht, zwartgrijze wolken jagen langs de hemel, sneeuwvlokken dwarrelen omlaag, worden opgezwiept door de wind en slaan Huib en Koosje in het gezicht. Toch blijven ze kijken hoe de geredde mensen aan wal worden gebracht, op draagbaren gelegd en in auto’s vervoerd naar Hotel “Amerika”. Als ook prins Hendrik van boord komt klinkt een luid “hoera”!

De andere ochtend is het weer oom Jan die het laatste nieuws komt vertellen: de drie vrouwen zijn in die nacht gered! Schipper Sperling is er met vijf man op af gegaan met de zeesleepboot “Wodan”. Ze hadden de boot langs de dam gemeerd, als een golfbreker. Toen waren ze met een jol - een roeiboot - naar de pier gevaren. Sperling sprong op de dam en klom op het wrak. Daar vond hij twee vrouwen en een jong meisje, doodsbang. Eén voor één had hij ze aan een lang touw vastgebonden, goed aangesjord zodat ze niet beklemd raakten en dan overboord getild. De andere mannen hadden ze met gevaar van hun leven opgevangen en met vereende krachten dwars door het opspattend zeewater en de felle wind in de jol gedragen. Eén van de vrouwen had niet kunnen lopen en moest op de rug van een matroos gedragen worden. Aan boord van de “Wodan” zijn de drie schipbreukelingen warm gewreven, want ze waren volkomen koud geworden. Nu waren ze, net als de anderen, in Hotel “Amerika”. Gered!

’s Avonds is het heel knus en warm in het huis van Koosje en Huib. De kachel snort. Zachtjes suist de gaslamp boven de tafel. Nog huilt de wind in de schoorsteen. Het klinkt droevig. Vader leest de krant. Soms leest hij iets voor over de ramp op de Noorderpier. Velen vonden de dood in de golven. Moeder zit te breien. Ze denkt aan de vrouwen, die op het nippertje zijn gered. Huib zit te lezen, maar zijn gedachten zijn bij de dappere redders. Als hij groot is: gaat hij vast bij de reddingsbrigade. Ze noemen die redders “de blauwe zeeridders”, weet hij.

Koosje denkt almaar aan dat meisje het laatst gered werd. Wat heerlijk dat zij nu veilig is. De Here Jezus was toch bij haar geweest. Zou het meisje dat weten?

Buiten stormen de woedende golven opnieuw ten aanval tegen het lege wrak op de pier...

K&E1992 AR